

περὶ φυσικῆς ἱστορίας τοῦ Χιλὶ ἀποφαίνεται κατὰ πρῶτον τὴν μυδαλεάν ἰκτίδα ὡς ἀναγομένην εἰς τὸ γένος τῶν Μυῶν τοῦ Λιναίου. Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τῆς πραγματείας του, κατατάσσει αὐτὴν εἰς τὸ γένος τοῦ κάστρορος. Μόνον λοιπὸν εἰς τοὺς Βενέτιον καὶ Βέκχιον ἢ ἐπιστήμη ὀφείλει ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ γένους καὶ τῶν ἔξεων τοῦ περιέργου τούτου ζώου

Τὸ μῆκος τοῦ σώματός του εἶναι ἐννέα περίπου δακτύλων τὸ δὲ τῆς οὐρᾶς περίπου πέντε. Τὰ μέλη του εἶναι ἀναλόγως βραχέα τὸ δὲ ὀπίσθιον μέρος ἦττον τοῦ ἐμπροσθίου μακρόν. Ἡ μὴλωτὴ εἶναι πυκνὴ, μακρόθριξ, μαλακὴ καὶ ἐνίοτε μάλιστα οὐλόθριξ. Τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς του ὁμοιάζει εἰς τὸ τῆς ἀλώπεκος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰσὶν ἐξέχοντες, πλατεῖς καὶ μαυροὶ. Τὰ ὦτα πλατεῖα, γυμνά τριχῶν κατὰ τὰ ἄκρα καὶ μακρὰ σχεδὸν ὡς ἡ κεφαλὴ. Ἡ οὐρὰ εἶναι σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ μήκους τοῦ σώματος, ἰσάκεις χονδρὴ ἅπασα καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ μακρῶν τριχῶν. Αἱ δὲ τρίχες συνήθως εἶναι λασιώτεραι πρὸς τὰ νῶτα.

Τὸ ζῶον τοῦτο κάθεται περιεσταλμένως ὡς οἱ κύνες, δύναται δὲ καὶ νὰ κρατῇ ὀπίσω τοὺς πόδας. Ἐν ταύτῃ τῇ θέσει ὃν λαμβάνει τὴν τροφὴν διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ τὴν φέρει εἰς τὸ στόμα, Ἡ τροφή δὲ αὐτοῦ συνίσταται εἰς ξηρὰ χόρτα ὡς τριφύλλιον, μελισσόβοτον ὅπερ παντός ἄλλου προτιμᾷ καὶ ἄλλα. Ἄν τὰ ζῶα ταῦτα ζῶσιν ἐν κοινωνίᾳ πρὸς ἄλληλα, τοῦτο ἀμφισβητεῖται· καθότι εἶδον δύο αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ φωλεᾷ εὐρεθέντα μανιωδῶς νὰ μάχωνται κατ' ἀλλήλων μέχρις οὗ τέλος ἀπεχωρίσθησαν ὅπως σωθῶσι.

Ἐκάστη αὐτῶν οἰκογένεια σύγκειται ἐξ ὀκτώ ἢ δέκα ἀτόμων, πολλάκις ὅμως εὐρίσκονται ἡνωμένα καὶ ἐν μεγαλειτέρῳ ἀριθμῷ. Καθελθὲν κυρίως, ποτὲ δὲν ἀφίνουσι τὸ ἔδαφος ὅπου ἐγεννήθησαν, ἐκτὸς ὅταν ἀναπόφευκτόν τι συμβεβηκὸς ἢ ὑπέρμετρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν αὐξήσας τὰ ἀναγκάζει εἰς ἀποικίσεις. Σπανίως ἀπομακρύνονται εἰς ἀπόστασιν μεζῶνα τῶν εἰκοσι βημάτων ἀπὸ τῆς φωλεᾶς τῶν καὶ τοῦτο μόνον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ὅταν ἄκρα ἡσυχία ἐπικρατῇ εἰς τὰ περίξ. Ἡ ἐπιμελὴς δὲ αὐτῇ προφύλαξις καὶ ἀποφυγὴ παντός κινδύνου δὲν ἀφαιροῦσιν ἀπὸ αὐτὰ καὶ τινα γενναϊότητα. Οἱ Ἰνδοὶ μάλιστα διαβεβαιοῦσιν ὅτι ὑπερασπίζονται μετὰ πολλῆς ὁρμῆς κατὰ διαφόρων σαρκοβόρων ζῶων πρὸς ἃ φύσει διακινεῖται ἐχθρικῶς. Ποικίλαι εἰσὶν αἱ χρυσαῖαι τῶν ὀφθαλμῶν ἐκφράζουσι φόβον, εἰς ἄλλας δὲ πε-

ριστάσεις ὁμοιάζουσι συγκεχυμένον ψευδισμόν. Γεννῶσι δὲ τρεῖς τοῦ ἔτους ἀνὰ πέντε ἢ ἑξ. Τόσον δὲ εἰσὶν ἡμέρα καὶ χειροήθη ὥστε τὰ λαμβάνεις εἰς χεῖρας χωρὶς νὰ ἀντισταθῶσιν ἢ νὰ προσπαθῇσιν νὰ φύγῃσι. Θωπεύόμενα πολὺ εὐχαριστοῦνται.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΥΧΙΟΝ ΑΛΓΟΣ.

Ἰπάρχουν πόνοι τῆς ψυχῆς, μυστηριώδεις πόνοι,
Οὓς ἐν τῇ ἐνδοτέρᾳ τῆς διατηρεῖ, πτυχῇ,
Αὐτοὺς τοῦ φαύλου ὀφθαλμοῦ οὐδόλως βεβηλόνει,
Καὶ μόνος πλὴν τοῦ ἄλγους μας ὁ κύπος ἀπη-
χεῖ.

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀλγεινῇ, ἀλλὰ κ' ἡδεῖα στάσει,
Ἡ κοινωνία βάσανος . . . οὐδὲν μᾶς συγκινεῖ,
Κ' ἐπιζητοῦμεν τὴν σιγὴν, τὴν ἔρημον, τὰ δάση,
Ὅπου ἡ φύσις, σύντροφος πιστὴ, μᾶς συμπονεῖ.

Ἐκεῖ πρὸς μόνον τὸν Θεὸν ἐν μέσῳ τῶν δρυμόνων
Ἰψοὶ τὸ βλέμμα ὁ θνητὸς ἐσπέραν καὶ αὐγὴν,
Καὶ ἐξομολογούμενος τὸν μύχιόν του πόνον,
Αἰτεῖται μετὰ συντριβῆς τὴν θείαν ἀρρώγην.

Κ' ὡς ἐν ἐκστάσει διορᾷ ἐλπίδας ἀσπασίας,
Καὶ ἤχος ἐναρμόνιος τῆς θείας ἰατρῆς.
Ἀκούται . . . εἰν ἡ φωνὴ τῆς παντοδυναμίας,
Ἰπσοχομένη γαληνὸν λιμένα τῆς ψυχῆς.

« Μὴ δὲν ἐκτίσθῃ διὰ σέ, ὦ ἄνθρωπε, ἡ πλάσις;
Ἀλλὰ εἰς τὰς προσκαιροὺς σου περίμενον μονάς,
Ἔως ἡ ὥρα ἐπιστῇ καὶ τὰ δεσμά σου θλάσῃ,
Καὶ ὄψῃ κόσμον αὐλὸν καὶ χώρας φωτεινάς.

Ἰπερχαρὴς τὰς ὄψεις του συγκλεῖται τότε κ' ἔνθους,
Ἀλλ' ἔτι ἐνωτίζεται, θεᾶται, κ' ἐννοεῖ.
• Ἡ γῆ τὸ χωνευτήριον, ἡ γῆ κοιλάς τοῦ πένθους,
Ἀγνίσθητι καὶ πρόσσελθε, ἐγὼ εἰμαι ζωή. »

ὦ! πόσος δὲν ἀρύεται ὁ ἄνθρωπος ἰσχύος.
Εἰς ταύτην τὴν παρήγορον τοῦ οὐρανοῦ φωνήν,
Ἀνώδυνος τῷ φαίνεται εἰς τὸ ἑξῆς ὁ βίος,
Τὴν θλίψιν ἔχει ὡς χαρὰν, τὸ ἄλγος ἡδονήν.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ.

Ἐγγραφή ἐν Σύρῳ κατὰ Φεβρουάριον
1854.

Βόσκουνε ή άλλαις πέρδικας, ή λούζονται στο
αυλάκι,

Και μιά στα νύχια περπατεί επάνω σε κοτρώνη,
Και γέρνει πίσω, και τηρᾷ μικρό ένα περδικάκι,
Και πότε του γλυκομιλεί και πότε τὸ μαλλώνει.

Ἄκω τῆς μάννας τὴ λαλιά, και ανέβα στο λιθάρι,
Γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ, μονάκριβο πουλί
μου.

Γιὰ δὲ, μαννούλα, τὸ νερό ποῦ βρέχει τὸ θυμάρι,
Γιὰ δὲ τὰ συνομίληκα πῶς παίζουν ἀντικρύ μου.

ἔχουν ή μάνναις τους πολλὰ! ἔλα, πουλί, κοντὰ
μου,

Κ' εἶδα τὸν ἴσκιο γερακιῦ ἐδῶ σιμὰ στο αὐλάκι.
Πάμε, μαννούλα, στὰ νερά νὰ βρῶ τὴν συντροφιά
μου,

Αὐτὸ ἦταν σύννεφο μικρὸ, δὲν ἦτανε γεράκι.

Και ὁ ἴσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω στα λιθάρια,
Και κατεβαίνει ἡ πέρδικα ζητώντας τ' ἀκριβό
της.

Και αὐταῖς ποῦ ἦταν στο ρίζωμα τρυπῶσαν στὰ
θυμάρια,

Ἐκεῖθε ὁ ἴσκιος πέρασε τοῦ γερακιῦ προδότης.

Και ἀκούσθη ἓνα φτερογύισμα, μιά ταραχή, μιά
ἀντάρα,

— Ὅπχει τὸ μονάκριβο, ἔχει πικρὴ τὴν τύχη! —
Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο, μὲ λα-
χτάρα,

Και τὸ ἀκριβό της σπαρταρᾷ στοῦ γερακιῦ τὸ
νύχι.

Αἱ μάνναις τῶν παιδιῶν μας γεράκια δὲν φο-
βοῦνται

Τὸ μυριοχαϊδεμένο τους στὰ νύχια του νὰ πάρη....
Ἀπὸ ἄλλα βάσανα σκληρὰ στὸν κόσμον τυραννοῦν-
ται —

ἔχουν ἀρρώστειες φοβερὲς και χάρο μακελάρη.

Γ. Χ. Ζ.

Ο ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Η

ΤΙΓΚΗ ΣΤΟΡΓΗ. — ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Επανέρχεται ἀπὸ τοῦ δημαρχείου ὁ Ἰβὼν Μάρ-
κερ, παιδρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον και ἑλαφρὰν
τὴν καρδίαν, διότι ἀπὸ τῆς κληρωτίδος ἔλαθεν
εὖνον ἀριθμόν. Ὁ Ἰβὼν Μάρκερ ἀπηλλάγη τῆς
νεοσυλλεξίας, οὐδὲ θέλει ἀναχωρήσει διὰ τὸ τάγ-

μα. Διότι ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης, ὁ Θεὸς τοῦ ἀ-
σθενοῦς και τοῦ τεταλαιπωρημένου ἠλέησε και
ἐπροστάτευσε αὐτόν. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰβὼν εἶναι
ἀσθενής, προῶρως κεκυρτωμένος, ὁ ἀδελφός του
Ἰωάννης ἀκόμη δὲν δύναται νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἄ-
ροτρον, ἡ δὲ μικρὰ ἀδελφή του φροντίζει περὶ
τοῦ νηπίου! Δὲν ἠθέλησεν ἄρα ὁ Θεὸς νὰ ἀφήσῃ
εἰς μόνην τὴν μητέρα ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐπαύ-
λεως και τῆς οἰκογενείας. Ἰδοὺ βραχίονες στιβα-
ροί, οἱ ὁποῖοι θέλουσι τὸν βοηθήσει, ἰδοὺ καρδία
ἀγαθὴ, ἥτις τῷ δίδει θάρρος· ὁ Θεὸς εἶναι οἰ-
κτίμων πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους.

Οὕτω διελογίζετο ὁ Ξεανίας, χωρὼν διὰ τῆς
ἀτραποῦ τῆς διατεμνούσης τὰς καλλιεργημένας
γαῖας· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ φαιδρύνῃ ἐντελῶς
τὸ μέτωπόν του ὁ σωτὴρ, ὁ ἀπαλλακτικὸς κληρὸς·
ἡ χαρὰ ἡ σημερινὴ δὲν ἤρκει νὰ ρίψῃ εἰς λήθην
τῆς χθὲς ἡμέρας τὰς μερίμνας και τῆς ἐπαύριον.

Διερχόμενος δὲ πλησίον τοῦ σιτοφοροῦ πατρι-
κοῦ ἀγροῦ, ὁ Ἰβὼν ἄκων ἔστη ὅπως παρατηρήσῃ
τοὺς ἀραιοὺς στάχους, ὧν ἡ ἰσχνότης και τὸ ἀ-
τραπὲς κατήγγελλον ἀκαλλιέργητον και χέρσον,
τὴν γῆν, ἣν ἡ ἔλλειψις βραχίονος ἰσχυροῦ και ἐρ-
γατικοῦ ἀφῆκε λείαν εἰς τὰς ἀκάνθας και τὰ
τριβώλους και τὰ ἄλλα τὰ ἀνωφελῆ και παράσιτ-
α φυτὰ. Ὀλίγον πλέον μακρὰν εἶδε τὸν μικρὸν ἀμ-
πελῶνά των μὲ τὰ φύλλα του τὰ μεμαραμένα και
τὰ κλήματα τὰ ξηρά. Καὶ πανταχοῦ ἡ πτωχεῖα ἡ
ἡ ἀσθένεια παρήγαγον τὴν παραμέλειαν, ἡ δὲ πα-
ραμέλειαις ἐγέννησε τὴν ἀφορίαν. Καὶ ὅμως κατ-
ἀντίθεσιν ἀπελπιστικὴν τὰ οἰκογενειακὰ βάρη
ἐχόρουν αὐξάνοντα. Ἢδη ὁ μυλωθρὸς ἀπῆτε ἀ-
λεστικὰ καθεστεροῦντα, ἐξήτει ὁ σιδηρουργὸς τὴν
τιμὴν ὑννίου μὴ πληρωθέντος, τοῦ δὲ ἵππου ἡ
σκευὴ τεμαχῆδον ἐπιπτεν. Εἰς μάτην ἡ μήτηρ
παρέτεινε τὴν ἐργασίαν της μέχρι τοῦ μεσονυ-
κτίου και τὴν ἀνελάμβανε πρὶν φωτίσῃ, εἰς μά-
την ὁ Ἰβὼν ἀπέκαμνε εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ
μικροῦ των ἀγροῦ και ἐπότιζε μὲ τὸν ἰδρωτά
του ἕκαστον κόκκον σπαρέντα· ἡ δυστυχία προῦ-
χῶρει, ὑπερβάλλουσα τὰς δυνάμεις και τὸ θάρ-
ρος αὐτῶν.

Ἡ ἰδέα δὲ αὕτη ἐφαρμάκονε τὴν εὐτυχίαν του
και τὴν διέλυεν ὡς σκίαν. — Ἰὲ τὸ ὄφελος λοι-
πὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἂν μείνω εἰς τὸ χωρίον,
ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σύρω ἀπὸ τοὺς μόχ-
θους και τὰς ταλαιπωρίας τὴν δυστυχὴ μητέ-
ρα μου; Ὀλίγη τις ἀνάπαυσις ἤθελεν εἶσθαι
εἰς αὐτὴν καλλιτέρα τῆς καλῆς μου θελή-
σεως! Ἄλλ' ὁ Θεὸς διανέμει τὰς τύχας κατὰ τὴν
σοφίαν αὐτοῦ. Εἰς τούτους μὲν ἔδωκε νὰ ὦσι πλού-
σιοι, εἰς ἐκείνους δὲ νὰ ὦσιν ἄξιοι τῶν εὐτυ-
χιῶν. Εὐλογητὸν ἔστω τὸ ὄνομά του, ἀφοῦ τοῦ-
λάχιστον ἔδωκεν εἰς πάντας τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀ-
γαπῶνται. Καὶ ὁ Μάρκερ, παρηγορηθεὶς, καὶ τοι
στενάζων, ἀνελάμβανε τὴν πορείαν του διὰ τῶν
νομῶν ἐν αἷς ἐδόσκοντο τὰ ποίμνια τοῦ χωρίου.

Ἄλλ' ἰδοὺ αἴφνης, παραλλάσσων συστάδα λε-